

Můj rodokmen?

Základ kázání: 2 Kor 5, 14-17

Čtení: Matouš 12, 46-50

Milí sourozenci v Kristu,

Dnes bych rád abychom se vystavili otázce, která provází lidský rod od nepaměti – Otázce „Kdo jsem? Odkud jsem se tu vzal, a kam směřuji?“ Jsou to ty „Velké otázky“, na které se ve svém životě každý snaží odpovědět – my na ně během 12 minut najdeme odpověď □ Každý nový človíček, který se tu na světě objeví, se k této otázce tak či onak někdy dostane.

I: V tradičních příbězích pocházejí hlavní hrdinové často ze vznešených rodů nebo jsou to tajné osiřelé děti krále – ač o tom třeba samy nevědí. Klasičtí princové našich pohádek, princezna se zlatou hvězdou na čele, král Miroslav, který se vydává za zahradníka u „pyšné princezny...“ Konec konců i ten svatý Václav a mnozí další. Všichni mají nějaký svůj hodnotný, urozený původ.

A třeba i takový Harry Potter (Jindra Hrnčíř) pochází z rodiny která vedla undergroundový boj proti zlému čaroději, a v jistých kruzích byli jeho rodiče velmi uznávaní. Zahynuli právě v boji se zlým čarodějem. A Harryho teta a strýc působí v příběhu trochu jako záporáci, protože se před Harrym snaží zatajit, jak to bylo s jeho rodiči. Poté co Harry zjistí, jací jeho rodiče byli, objeví se něco nového. Ono zjištění původu mu vlévá novou krev do žil. Dostává novou sílu, nový směr – upevní to smysl pro jeho další zaměření.

S Harrym se začne dít něco významného poté, co zjistí, jací byli jeho rodiče – nebo řečeno jinak – poté co objeví pár kousků skládky té velké otázky „KDO JSEM?“ Harry totiž objevil něco ze svých kořenů, z toho „odkud se vzal...“

Když bychom se podobným způsobem podívali na Ježíše, tak co zjistíme? Že on o svém „božském“ původu věděl. Stejně

tak jako věděl o svém lidském původu, a měl rád své rodiče i své sourozence. A sem tam na ně byl trochu drzý že? Podle Marka 6,3 měl Ježíš bratry Jakuba, Jozefa, Judu a Šimona. Doprovázeli ho s matku do Kány Galilejské a odtud do Kafarna, ale nevěřili v něho (Jan 7,5). Nicméně po jeho zmrtvýchvstání už jsou i oni mezi učedníky. V prvním čtení se píše, že když za Ježíšem přišla jeho rodina a chtěli s ním promluvit, tak řekl: „Kdo je má matka a kdo jsou moji bratři? Ukázal na své učedníky a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři. Neboť kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.“ O chvíli předtím (Matouš 10, 34-36) řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti jeho otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a nepřitelem člověka bude jeho vlastní rodina.“

To jsou dost silná slova že? Až to teda vypadá, že správný vyznavač Kristův má být totální rebel. Neustále v konfliktu s rodiči, s bráchou i ségrou – když by to bylo jen o tomhle, tak by to mnozí splňovali že □ To samozřejmě přeháním, jak si asi všimáte. Jak už to, tak chodí, tak se musíme do celé věci ponořit ještě hlouběji.

II: Možná víte, že židům hodně záleželo na tom, aby znali svůj rodokmen. Aby věděli, ze kterého kmene pocházejí, a jací v něm byli lidé, jaké mají předky. A tak Matoušovo evangelium začíná Ježíšovým rodokmenem až k Abrahamovi. A že tam má zajímavá jména. Pohanku Rút, nevěstku Rachab a mnohé další...

Naše rodina, to, co nám předali ať už duševně nebo biologicky rodičové, to bezpochyby má svůj vliv. A právě v tomhle se naše lidská zkušenost dost různí. Možná že když bychom udělali kolečko tady mezi námi, tak bychom získali rozličné vzorky různých rodinných zkušeností. Mohou mezi námi být lidé, kteří mají bezvadný zdravý vztah se svými rodiči, s prarodiči a třeba dokonce vědomě navazují na své předky. A stejně tak mezi námi mohou být sirotci, kteří nemají nejmenší páru o tom, co byli jejich

rodiče zač. Někteří znají jen jednoho z rodičů, nebo znají oba ale jednoho by třeba radši ani neznali. Někteří znají oba a důsledně se od nich distancují.

A psychologie ví, že naši biologičtí rodiče a vztah k nim je skoro něco jako sudička, která miminku v kolébce tak trošku rozdává počáteční karty. Ať se nám to líbí nebo ne, tak mnozí poznáváme ve svém chování něco z chování rodičů. To je tedy jeden z vlivů, který nám říká, co jsme zač.

Dalším vlivy pocházejí třeba ze světa - od kamarádů, ze školy, ze všeho možného, co si kde přečtete, co posloucháte, čím žijete atp. Čistě světské myšlení může způsobit, že se naše hodnota se odvíjí jenom od toho, jaký máme vliv na dění ve společnosti, jaký máme majetek nebo jak krásně vypadáme. Jinými slovy, světský pohled rád staví hodnotu člověka na pýše. Protože většinou nejsme až tak rádi, že jsme schopní, majetní, oblíbení - ale že jsme schopnější, majetnější a oblíbenější než někdo jiný, je v tom rivalita, pýcha a závist těm co mají v něčem vyšší hodnoty (C.S.Lewis). To není správný směr. Nechme posuzování na Bohu, my soudit nemáme. Jak píše apoštol Pavel v 1 listě do Korintu 4, 3: „Mně tedy pramálo záleží na tom, soudíte-li mě vy nebo jakýkoliv lidský soud. Vždyť ani já nejsem soudcem sám nad sebou.“ A v druhém čtení stálo: „Od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek... Kdo je v Kristu, je nové stvoření.“ Nebo jinak - je naprosto v pořádku, když se máte zdravě rádi, Bůh to podporuje.

I II: Dobrá zpráva potom je, že ať už si nesete ve svém batůžku od rodiny něco pěkného či ne - tak se vám všem otevírá ještě jiný rodokmen. Mám velkou radost z toho, že my věřící lidé máme své duchovní předky! Že máme na co navazovat. Máme ke komu se hlásit. Ať už máte vztah ke svým biologickým předkům jakýkoli, dobrý či horší - všichni se můžeme směle přidat k lidu víry. Byli tady před námi lidé, kteří věřili stejným směrem. V Žalmech čteme o tom, že mnozí věřící lidé před námi zakoušeli radosti a

strasti dost podobně jako my - je to asi tak nějak součástí víry.

Všichni, kdo vyslyšeli Boží volání ať už k nim dolehlo z jakéhokoli místa či životní situace - všichni takoví jsou součástí velké Boží rodiny. Autor listu Židům tomu říká „oblak svědků.“ To je smyslem verše, který jsme četli „kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.“ Jsme adoptováni do Boží rodiny! A v lecčem je to možná podobné jako v naší biologické rodině. Dítě tu vyvede nějakou lumpárnu, tuhle rodiči s něčím pomůže atp. a přitom dobrý rodič to s dětmi nikdy nevzdává.

Toto podání je skvělé a správné. My všichni tušíme, že nějak pocházíme z velikosti a slávy - proto po tom také většina lidí prahne. Každý z nás je něčím víc, než si troufá představit, čímsi za hranicí toho, co je vidět pouhým okem, kýmsi, kdo je „skryt spolu s Kristem v Bohu“, jak píše Pavel (Koloským 3,3). Toto hluboké tušení dává naší hrdinské cestě nezbytný směr a naléhavost. Vede nás tam, odkud jsme prve vyšli.

To je konec konců něco velice velice lidského - asi všichni lidé usilují o nějakou velikost a slávu. Velikost třeba v tom, co dělají, aby byli velicí ve smyslu - dobří, uznávání, aby je někdo prosil o radu atp. Stejně tak lidi láká sláva, ať už to je sláva moje nebo mého národa, nebo díla, které jsem vytvořil. A o moc důležitější na tom je, jakými způsoby se k tomu blížíme. Jestli přijmu svou velikost prostě proto, že jsem uvěřil Božímu slovu, které mě povolalo a říká mi, že hodnotu mám - anebo kvůli uznání hromadím majetek, vliv, funkce, tituly atp. Nebo jinak - jestli nezakládám svou hodnotu mimo Boha.

Každá cesta bude mít taky jiný výsledek. Je pozoruhodné, že právě lidé, kteří dosáhli nějakého obrovského majetku, velkého vlivu, že právě takoví lidé vcelku shodně vypovídají že je to ne učinilo nijak spokojenými. Že v tom nakonec nenašli ten cíl, který hledali a jsou stále neklidní. Je to budování pokladů na zemi, kde je ničící mol a rez (Matouš 6, 19-21). Boží alternativa je ukládání pokladu v nebesích, kde ho nic takového neničí. Bůh je

garantem naší hodnoty.

I V: Několik z Ježíšových titulů říká že je král (1 Tm 6,15 / Zj 17,14). Jsme tedy povoláni k tomu, abychom v sobě objevili cosi královského, vznešeného. A moc se mi líbí, že se někdy za královské zvíře považuje lev. To je zvíře, jak se patří. Vzpomeňte na nějaké dokumenty z prerie, jak to nádherné majestátní zvíře hrdě stojí. Lev jako král džungle - Kristus jako král světa! Sebejistý, dravý, a přece fascinující a krásný. Ve Zjevení Janově 5,5 se o Ježíši mluví jako o „lvu z pokolení Judova.“

Takže KDO JSME? Jsme lidé, kteří uvěřili bláznovské zvěsti (1 Kor 1, 21). Jsme Bohem zamýšlení tvorové, kteří mají k dispozici tělo, ducha a duši. Rozpoznáváme v sobě touhu po něčem lepším, větším, velkolepějším. Víme, že nám dělá dobře když je „dobře.“ Často se k tomu ovšem blížíme způsoby, které nejsou od Boha. Jsme členy Boží rodiny, jsme adoptováni - nebo lépe řečeno - jsme opět připojeni k Boží rodině. Jako různě staří kluci a holky čelíme stejným úzkostem, radostem, výzvám, zklamáním a překvapením jako náš velký sourozenec a král Ježíš. A jako děti různě rošťačíme, děláme vylomeniny a přesto - „nás má ve své moci láska Kristova.“ Láska tak silná, že šla až za smrt. To proto „aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.“ Láska tak silná, že potom co lidé vystaví na zemi náš nekrolog - vystaví Bůh úplně nový dokument.

Hodnotu máte, protože si to Bůh přeje - a také proto, že v sobě všichni rozpoznáváte touhu po lepším, dobrém, dokonalém. A právě od toho nepopsatelného tajemství, které nás nekonečně přesahuje a kterému říkáme Bůh, právě od toho sláva, velikost, radost a dokonalost pochází. Intuitivně tak i lidé nevěřící nějakým způsobem touží po Bohu.

Na duchovní cestě jde o to objevit své rodné právo, svůj počátek, a to s toutéž energií, s jakou sirotek či adoptované dítě hledá své pokrevní rodiče. Buďme lvíčata, lvové a lvice Boží!

Amen.